

ANNA STAROBINĚCOVÁ

ZVÍŘECÍ
DETEKTIVKA

VE VLČÍM DOUPĚTI

FRAGMENT

Zvířecí detektivka Ve vlčím doupěti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anna Starobiněcová
Zvířecí detektivka – Ve vlčím doupěti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VE VLČÍM DOUPĚTI

ANNA STAROBINĚCOVÁ

ZVÍŘECÍ
DETEKTIVKA

VE VLČÍM DOUPĚTI

Kniha I

Přeložil Václav Štefek

Ilustrovala Marie Muravski

FRAGMENT

KAPITOLA 1

VE KTERÉ SE VŠICHNI DOZVĚDÍ O VRAŽDĚ

V baru U Součků bylo jako obvykle narváno k prasknutí. Ti, na které už nevyšel volný stůl, jedli z podlahy. Jezevec Starší probodl pohledem dva přesporní sýčky usazené pod sousedním stolem a usrkávající slámkami kalné muchito. To Jezevec se k něčemu takovému jaktěživ nesnížil. Sedět se má přece u stolu. V krajním případě na baru. Pít muchito pod stolem, to je naprosto

pod úroveň. Navíc takoví, jako jsou tihle dva sýčci, by muchito neměli pít vůbec – kdyby se ho ostatně zeptali na jeho názor, řekl by jim to přímo do očí. Jezevec Starší se v muchitu vyznal jako málokdo. A v sýčcích se vyznal taky. Tenhle sladkotrpký koktejl s kvašenými mouchami domácimi je nápoj dosti zrádný. Takový sýček si objedná jedno, pak další a další – a už si notuje ty své utahané lidovky a oči mu zahaluje ptačí mlha...

„Co to bude?“ zaječel na něj z bezprostřední blízkosti číšník Jot – možná chtěl překřičet hluk v místnosti, dost možná to však byly jen nervy.

Jezevec chodil do baru U Součků každý pátek. Ne proto, že by snad v Dalekém lese nebyla jiná hospoda – ačkoli tady skutečně žádná jiná nebyla – ale prostě proto, že měl tohle místo rád. Po dlouhém pracovním týdnu se tady mohl trochu uvolnit, zašvihat vousy do rytmu hudebního stylu třesk'n'plesk, poklábosit s přáteli a v neposlední řadě i něco dobrého zakousnout. Například specialitu šéfkuchaře zvanou *piña kláda* – obrovskou, tučnou, ztrouchnivělou a plnou larev zlehka usušených na slunci...

„Dám si *kládu*...“

Ne, ne, ne! Dal si přece předsevzetí, že zhubne. Musí shodit přebytečný tuk, právě kvůli tomu tuku není vůbec ve formě. Jak má pronásledovat zločince s takovým

množstvím jezevčího tuku? Takže hezky pravidelně běhat a malé porce jídla. Zdravého jídla...

„*Piňa kládu?*“ zeptal se jízlivě Jot.

„Ne. *Kládu* vlastně ne...“

„Tak se rozhodněte!“ zavřískal Jot a mrštil na podlahu svým notesem na objednávky. „Co teda zatraceně chcete? Je vás tady fůra, a já jsem sám! Jsem tady dočista sám! A všichni po mně něco chtějí! Bože můj! Ach-cha-cha-cha-a-a!“

Číšník Jot se zmítal v záchvatu chechotu. Jot byl psychicky značně nevyrovnaný kojot, chechot u něj obvykle přecházel v nárek a všechno to bylo kvůli jeho nešťastnému dětství. Kojoti z jeho smečky se živilo jako banditi v Blízkém lese. Jezevec Starší je svého času několikrát vyzýval, aby se dali na cestu nápravy, varoval je, že zločin jim nic dobrého nepřinese, nic s nimi však nezmohl, na zločince z Blízkého lesa se jeho pravomoc nevztahovala... Mohl tedy pouze dávat dobré rady, kterým se však kojoti jen chechtali. Jednoho dne je ale všechny pobili jiní banditi v potyčce o pohraniční území u jezera. Během jediné noci zahynuli všichni. Všichni až na Jota, který byl tehdy ještě dítě a stačil se včas ukrýt. Jezevec Starší, který se pak objevil na místě, kde k šarvátce došlo, malého Jota vzal, odvedl ho sem do Dalekého lesa a postaral se o to, aby se mu dostalo náležité výchovy

u zvířat dodržujících zákony a aby nesklouzl na nebezpečnou dráhu zločinu...

„Ach-cha-cha! Nejdřív tohle, pak zas tamto!“ naříkal Jot. „Nejdřív chce *kládu*, pak zas nechce *kládu*!“

Oba sýčci se odtrhli od muchita a pohoršeně na Jota zírali velkýma kulatýma očima. Na zobáku jednoho z nich zůstala viset vypasená kvašená moucha.

„Dost té hysterie, chlapče,“ řekl Jezevec, „seber se přece trochu! A vy, na co čučíte?“ otočil se směrem k sýčkům. „To jste ještě nikdy neviděli kojota?“

„Vyzývané a konfliktní chování,“ prohlásil zasmušile sýček s mouchou na zobáku.

„Šokující scéna,“ konstatoval sýček bez mouchy, „utrpěli jsme značné trauma.“

„Jsme sýčci advokáti. Požadujeme kompenzaci za morální újmu. Porci jídla od šéfkuchaře zdarma,“ uzavřel sýček, který měl původně na zobáku mouchu, ovšem teď už byl bez mouchy, jelikož ta zatím spadla z jeho zobáku na podlahu.

„Porci jídla zdarma?!“ zavyl kojot Jot. „A co kdybych udělal takové porce jídla z vás dvou?! Vrabce se zelím! Slepice na paprice!“

„Vyhrožování smrtí,“ pravil jeden ze sýčků.

„Před svědky,“ zavrtěl zobákem druhý.

„Jako Starší jezevec Policie Dalekého lesa,“ vmísil se

do hovoru Jezevec Starší, „jsem povinen upozornit vás, že u nás v Dalekém lese platí zákaz znečišťování veřejných prostor. Jeho porušení se trestá pokutou.“

„My nikdy nic neznečišťujeme!“ dotčeně odtušili oba sýčci sborem.

„A co ta moucha?“ řekl významně Jezevec. „Zahodili jste na zem mouchu. Ale dobře, protentokrát vám to ještě prominu. Daleký les je vlídné a pohostinné místo. Tak co s tím uděláme? Vy si seberete svoji mouchu a ty,“ Jezevec se obrátil na Jota, „ty přineseš pánům sýčkům *piňa kládu* jako pozornost podniku.“

„Takže zase *kládu*?“ zavyl Jot. „Nejdřív *kládu* jo, potom *kládu* ne, pak zas *kládu* jo, potom...“

„Tak dost, přestaň s tím kňučením!“ přerušil ho ostře Jezevec. „Pro ně *kládu*, pro mě carpaccio z dešťovek a mému příteli, který hned přijde, přines sójovou myši paštiku a...“

„Dám si to samé co Jezevec!“ Jezevecour se jako vždy prodral davem v baru zcela nepozorovaně a vyskočil na stoličku, jako by se právě zjevil odněkud z paralelního vesmíru. Ještě před chvílí tu nebyl – a najednou tady prostě je: uši špičaté jako věžičky, vousy naježené, ocas se pohupuje do rytmu hudebního stylu třesk'n'plesk a na tváři se blyští dva vlhké, čerstvě namalované černé pruhy.

„Můj mladý příteli,“ poplácal ho Jezevec otcovsky po rameni, „tobě moje jídlo chutnat nebude. Objednal jsem si carpaccio z dešťovek, jen takovou lehkou svačinku, abych do sebe nedostával moc tuku... Syrové plátky dešťovek nejsou vhodné jídlo pro zvíře tvého druhu...“

„Podle druhu jsem jezevecour!“ prohlásil podrážděně Jezevecour. „Mám přece pruhy! Jezevčí strava mi naprosto vyhovuje. Takže mi přineste carpaccio z dešťovek!“

„Prý přineste mu!“ vyštěkl znovu Jot, zatímco sýčci advokáti předstírali, že se plně věnují usrkávání svého

muchita. „Přineste mu tohle, přineste mu tamto, přineste mu, já nevím co! Jednou myši, pak zase dešťovky, pak žížaly, potom křížaly! Jednou je to kocour, pak zas není kocour...“

„Jsem jezevecour,“ opáčil tvrdošíjně Jezevecour, „mladší jezevec Policie Dalekého lesa. A dám si carpaccio.“

„Dvakrát carpaccio z žížal na pětku!“ zaúpěl číšník Jot a odkráčel směrem ke kuchyni. „A *piňa kládu* pod sedmičku jako pozornost podniku, ať se tím udává!...!“

„... Kvákají žáby,“ prohlásil Jezevecour, poté, co vyvrátil své trojúhelníkové ucho do naprosto nepředstavitelného úhlu, „někde se muselo něco stát.“

„Žáby někdy kvákají jen tak,“ odvětil zkušeně Jezevec.

„A co když se stal nějaký vážný zločin?“ řekl Jezevecour a v hlavě se mu rozsvítila jiskřička naděje. Chtěl ji skrýt, ale vůbec se mu to nedařilo.

„Ty bys chtěl, aby se v Dalekém lese stal nějaký vážný zločin?“ zeptal se přísně Jezevec.

„Samozřejmě že ne,“ řekl Jezevecour, přimhouřil jedno oko a nervózně se podrbal v pruhu na tváři.

Samozřejmě že ano. Chtěl, aby v Dalekém lese už konečně někdo spáchal skutečný zvířecí zločin, nějaké opravdové zvěrstvo. Moc dobře chápal, jak je pro všechny obyvatele lesa důležitý klid, bezpečí a vzájemná důvěra...

Ale všechny ty drobné nesmělé přestupky, ze kterých se skládal jeho každodenní život – těch už měl až po krk! Krádež cedrové šišky, neuklizený trus na pasece, vyškubnuté pero z ocasu – koho to zajímá? Tyhle delikty zcela postrádaly fantazii, smělost, krutost i zákeřnost. Takové zločince Jezevecour chytat netoužil, kvůli nim do služby u Policie Dalekého lesa nevstupoval...

Kojot Jot před ně položil carpaccio, přičemž třískl talíři o stůl tak silně, že kousky syrových žížal vyskákaly na stůl a začaly se rozlézat do všech stran v marné snaze o záchranu.

„Takový vážný zločin, to je vždycky neštěstí,“ řekl Jezevec Starší, pohlédl úkosem na Jota, hbitě sesbíral ze stolu plazící se kousky a vložil si je do úst. „Vždycky je to něčí tragédie, něčí ztráta. A někdy dokonce něčí smrt. Rozumíš, Jezevecoure?“

„Rozumím,“ odvětil Jezevecour a smutně se podíval do svého talíře. Jíst žížaly se mu ani za mák nechtělo. Líně si nabodl na drápek kousek carpaccia – ten, co se mu zdál ze všech nejživější – vytáhl ho z talíře a tlapkou ho začal postrkávat k okraji stolu.

„Nehraj si s tím jídlem,“ řekl přísně Jezevec, ale hned vzápětí se zarazil. „Promiň, synku. Už jsi úplně dospělý, a já tě pořád napomínám. Jez, jak chceš.“

Žabí kvákání sílilo.